

Și eu am fost la ILSA

De Getta Neumann

Desen: Anath Hanit

Pentru netimișoreni cât și pentru generațiile viitoare care ar putea să descopere acest website ce va pluti în spațiul internetului asemenea unei planete părăsite, datorez o explicație. ILSA, Industria Lânii SA, a fost una din mândriile industriei timișorene care a dispărut, așa cum au dispărut Kandia, Solventul și în mare parte Guban (ah, pantofii Guban - ce calitate, ce eleganță!). Odată cu fabrica au fost demolate terenul de sport și bazinul de înot, de faimă internațională, căci multe personalități celebre s-au antrenat în acele ape, de la Ioan Holender, Peter Freund, Peter Dornhelm până la personalități un pic mai puțin celebre, dar nu mai puțin marcante, ca frații Kun, frații Böhm, frații Mannheim și încă și încă, surori inclusiv. Aș mai putea continua mult și bine, dar lista ar rămânea incompletă și prefer să evit reclamații.

Deci, ILSA nu mai există. Nimeni nu a protestat. Nimeni nu a strâns semnături pe Facebook. Păcat! Un monument ar fi fost la locul lui acolo, pe pământul bătătorit de atâtea picioare musculoase bine cunoscute. Un muzeu cu fotografii, suveniruri, povestiri, memororii, dar și studii, statistici, analize executate de matematicieni, istorici și antropologi specializați în studiul specimenului *Homo sportivus ILSA*. De fapt, acest muzeu există. Un muzeu virtual, creat cu entuziasm și nostalgie, o comoară de informații și fotografii vechi. <http://www.ilsa-timisoara.net/>

Toată lumea a fost la bazin, toți prietenii mei au fost mari înotători, eu nu. Dar până și eu, cea nesportivă, revendic un locșor în memoria acestei instituții de mare faimă care a fost ILSA. Cu oarecare jenă mărturisesc că sportul nu mi-a priit în tinerețe. Nu din vina mea, desigur. Nici a altora. Circumstanțele, soarta... așa a fost să fie. Cu toate că începuturile au fost promițătoare. La trei ani mă ascundeam după un dulap, îmi pregăteam intrarea pe scenă și făceam piruete în fața oaspeților. Aplauze. Părinții m-au dat la un curs de balet, undeva în Iosefin, s-a întâmplat un mic accident și am ajuns muiată acasă. Drumul din Iosefin până în Fabric era lung, m-am ales cu o răceală. Am schimbat profesoara și am ajuns la cursul lui Fleischmann Kato care mi-a făcut o observație despre cum îmi țin un picior sau poate poponeața, nu știu. Asta a fost de ajuns să fiu adânc rănită, iar ai mei nu voiau să mă expună prea devreme aspectelor aspre ale existenței, cunoscut fiind faptul că „traumele din copilărie se repercutează asupra întregii vieți”. Cu asta am terminat capitolul balet. Bicicleta era o sculă mult prea primejdioasă pentru o fetiță în cartierul Fabric - în acest punct și mama și tata erau absolut de acord. Complexul de inferioritate al copilului stângaci nu era pe atunci de actualitate. La ora de sport la școală mă opream în fața caprei și nu reușeam sub nicio formă să sar peste ea. Intolerabil a fost când a trebuit să ridicăm haltere, fiecare la rând în fața clasei. Mă înroșeam foc, mi-era rușine – ai mei mi-au făcut urgent rost de o scutire medicală, ca „bietul copil” să nu sufere și să nu cumva să apară o cifră discordantă în carnetul de note.

Culmea performanței sportive am atins-o la Muntele Mic, când m-am pus în poziție de start pe schiuri și am țipat cu disperare: Nu alunecă! Prietena mea nu obosește să tot povestească cum eu, bine echipată, cu genunchii ușor îndoiți așa cum scrie la carte, eram pe o suprafață complet plană!

Și totuși, am ieșit o dată pe locul doi la un concurs de înot la ILSA. Am înotat bras, că altceva nici nu știam, cinci bazine, dar poate erau numai trei, dar mai jos nu dau, doar nu vreți să las vulpea bearcă? Pe margine ne supraveghea antrenorul Norman Zoli, Zoli bácsi. Parcă era deja atunci bătrân, dar poate că amintirii de acum 50 de ani s-a suprapus cea de acum 20 de ani când îl vedeam la ștrandul Termal, cu pielea parcă tăbăcita de apă și soare. Fata care înota cu mine m-a depășit frumușel și a strigat lui Zoli bácsi: *Az első vagyok, tetszik látni ?!* (Sunt prima, vedeți ? Sau literal : vă place să vedeți ?). La care Zoli : *Látom, látom, csak nem tetszik.* (Văd eu, văd eu, dar nu îmi place. Joc de cuvinte intraductibil). Cert este că am ieșit pe locul doi. Cred că nu mai e necesar să adaug că eram, în totulul tot, doi în competiție.

Istoriorele mele nu au alt tâlc decât cel de a-mi incita cititorii să-și povestească amintirile despre pățanii hazlii și triste, despre o lume apusă precum ILSA, despre oameni și locuri de demult pe website-ul nostru, platforma noastră de întâlnire peste timp și spațiu.